

ברייתא זו, לגבי שחוטי חזן, הסוכרת שקדשי בדק הבית נקראו קרבן — רבי שמעון היא, הממעט במשנתנו קדשי בדק הבית מהחייב למעשר בהמה ולא מ"קרבן", מפני שלדעתו, אכן, נקראו "קרבן". הא, ואילו הברייתא הממעטה אותן מתחמתה מהשנהו שנתמעטו מחתמת שלא נקראו "קרבן".

לרב שמעון איקרי קרבן, לרבען לא איקרי קרבן.

ותמהינן: וכי לא נקראו קרבן? וזה כתיב שם בשלל מלחתת מדין "זונקרב את קרבן ח"?"?

ומתרצין: "קרבן ח" איקרי, אבל קרבן לה" שמשמעתו קרבן המובא לשם ה' בעוזרה, לא איקרי.⁽⁶¹⁹⁾

הגמרה מביאה ברียתא, ובה דרש רבי שמעון את דרשותו ממה שכפלה התורה דין תמורה לגבי מעשר בהמה אחריו שכבר נאמר בשאר קדשים, כמבואר במשנתנו, ודרשת רבוי.

תנו רבנן: אמרה תורה לגבי מעשר בהמה: "לא יבקר בין טוב לרע, ולא ימירנו". ויש להקשوت: ומה נאמר? והלא כבר נאמר "לא

הביאו להקריב קרבן לה' לפני משכן ה... ונזכר האש הוה מקרוב עמו".

ודרש שם הברייתא ממה שנאמר "קרבן", שrok על שחיטת קדשים מחוץ לעזרה חייב כרת, ולא על שחיטת חולין בעזרה.

ומקשה שם הberyita: אי "קרבן", כלומר, מניין שלדרשה זו כתבה התורה "קרבן", ולמה לא נדרש: שמע אני אפילו קדשי בדק הבית, שם שחטן בחוץ חייב כרת, מהניין קדשי בדק הבית נקראו קרבן? ומניין שנקראו "קרבן"? פענין שנאמר, בשלל מלחתת מדין [במדבר לא] "זונקרב את קרבן ח" איש אשר מצא כל' זהב אצעדה וצמיד עגיל ווכומז", וככלים אלו ודאי אין אלא קדשי בדק הבית? תלמוד אומר "ויאל פתח אורח מועד לא הביאו", ודרשין, כל הבא אל פתח אורח מועד, והם קדשי מזבח — חייבין עליו משום שחוטי חזן, וכל שאינו בא לפתח אורח מועד, כגון: קדשי בדק הבית, שתסתמן בעלי מומין הם — אין חייבין עליו משום שחוטי חזן.

עד כאן הberyita. ומסיקה הגמורה: אלמא, מוכחה מדברי הberyita, שקדשי בדק הבית איקרי [నקראו] "קרבן", ואיך נחמעטו מ"קרבן" האמור בתמורה?

ומתרצין: אמר רב כי חניתא: לא קשייא! הא,

619. עיין בריש", וביאור דבריו בקרבן אהרן על התורת הכהנים.

ולפי גירסת זו — גיטין בהמשך הגמורה: מאיר רב, מניין שרבי אינו ממעט קדשי בדק הבית ממעשר בהמה אלא מ"קרבן"? דתניתא וכו'.

620. [ליישנא אחרינא: הא רב, החולק עם רב כי שמעון בבריתא הבאה, ואני סובר שהדרישה "למה יצא מעשר" באה למעט קדשי בדק הבית,